

волъ, — ако и вѣроятно има да се случи щото самитѣ Гърчулани да блъскать до умиране своитѣ главатари-политикани, както оназъ година пирдашихъ свойтѣ одрински митрополитѣ, туркофилъ-елиноманъ. Но самата държава гърцка, — самата Еллада —, имала е вече премного случаи, за да се увѣри каква полза ѝ е принесла бѣсната елиноманска политика на Цариградскитѣ Гърци, духовни и мѣряне, която и непослужи за друго освѣнъ по-скоро да се разбуди весь българскиятъ народъ и да излѣзе всичката гърцка голотия на явѣ; има тя при това днесъ съ въпросътъ за границитѣ си прекрасенъ случай, да се увѣри, колко кжсогледа, дългоноса е била политиката на самия атински кабинетъ, който отхвърли благоволенieto на своята благодѣтелка Русия, и се поведе подиръ коварнитѣ обещания на западнитѣ дипломати, и е загъталъ единъ кокалъ, който му се е спрѣлъ на гърлото, та скача горкийтъ и бжлва, безъ да може нето да го глътне съвѣзмъ, пето да го избжлва... Неволно поругахъ смѣшната сцена, която представлява въпросътъ за гърцко-турекитѣ граници, и бжрзамъ да кажъ, че политиката на Българското Княжество трѣбва да сочи за да поправи страшната раздѣла, която направи схизмата между Гърци и Българи, и трѣбва да залѣга за да се установи едно споразумление свѣсно между Гърция и България, за което има основи . . .

ХІІ.

Задачата на новата българска държава е много по-заплетена и по-трудна отъ оная що е била на древната, Аспаруховата. Въ вехтитѣ български граници сж вгнѣздени днесъ двѣ нови и чужди намъ държави: *Сърбия* и *Румѣния*, и освѣнъ това на югъ стоятъ предъ насъ *двама* неприятели: Турцитѣ и Гърцитѣ, а Аспарухъ имаше предъ себе само Гърцитѣ. Споредъ това толкозъ по-внимателно трѣбва да постѣпваме ние, като сме вложени пожежду и четиритѣхъ тие народности, и имаме да разрѣшаваме най-мжчната, ако и най-справедливата, народностна задача на Балк. Полуостровъ.

Колкото за Румѣнитѣ ние имаме повече да се страхуваме